

[Henry Christensen.]

novemberpristal? Det viser, at pristallet allerede nu er kommet op på 127,0. Det viser, at problemstillingen ikke var følgerne af den engelske devaluering, men følgerne af den i forvejen for voldsomme indenlandske inflation. Og så længe man ikke vil erkende vores indre afgørende fejl i den økonomiske politik, så længe kan man ikke forvente, at denne regering egner sig til at løse de opgaver, der ligger for.

De to forslag, som i dag er til tredje behandlig, kan hverken aktuelt eller på længere sigt stå alene, og de har efter venstres opfattelse endda en urimelig indbyrdes sammenhæng. Behandlingen sker under det postulat, at det er en særlig arbejderpolitik, eller at det er en særlig lønmodtagerpolitik, der skal føres. Denne agitation er efter venstres opfattelse både fortidig og usaglig. I det moderne samfund gavner det alle borgere bedst, at det ikke er classesynspunkter, men samfundssynspunkter og helhedssynspunkter, der lægges til grund. Det er gode vilkår for det samlede erhvervsliv, som er den bedste samfundspolitik og dermed også den bedste arbejder- og lønmodtagerpolitik. Del jer efter anskuelser og ikke efter classesynspunkter, hed det allerede for længst i det danske demokrati. Og det gør den danske befolkning i stigende grad, og netop fordi man i stigende grad deler sig efter anskuelser om, hvad der tjener helheden bedst, er lønmodtagernes stemmer i dag også bredt fordelt over alle danske partier. Det er ikke så mange dage siden, den højtærede arbejdsminister var en kær gæst ved en lønmodtagerkonference, vi holdt i venstre. Jeg tror, det gjorde et stærkt indtryk på arbejdsministeren dér på venstres lønmodtagerkonference at møde en meget stor kreds af lønmodtagere. Jeg tror, det er noget godt, at dansk politik kommer til at bygge på anskuelser og ikke på de classesynspunkter, som man nu usagligt forsøger at live op her. Det, som forener de to partier, S og SF, for så vidt der altså efterhånden er noget, der forener dem, er derfor ikke, at de har monopol på arbejderstemmerne; det er derimod noget andet, nemlig at de i deres grundprincipper bekender sig til det socialistiske system, selv om farven er betydelig mere falmet — det vil jeg da gerne erkende — i det ene parti

end i det andet og især naturligvis i en vis fløj af det andet parti.

Vi kan også kun løse de nuværende problemer ud fra en helhedsanskuelse, men den er ikke lagt til grund i regeringens to lovforslag. Jeg har ved de tidligere behandlinger her i det høje ting påvist, hvorledes borgere med endog meget høje indtægter fortsat sikres betydelig indtægtsfremgang uden ekstraskat, medens andre borgere med meget små og endda faldende indtægter skal betale en særskat.

Lad mig prøve at belyse dette på en anden måde: hvis vi tænker os en pressefotograf, som er selvstændig, og som lever af at sælge sine billeder til et blad, så er han nu ramt af det indgreb, avancestoppet er, uanset hvilke aftaler om reguleringer han havde haft om salget af sine billeder. Han må nu ikke tjene mere end før den 18. november; han er klart ramt af indgrebet. Men en anden pressefotograf er i den situation, at han er ansat på et blad. Derved har han lønmodtagerfradrag. Han vil få udbetalt den ene af de to aftalesikrede portioner, han vil til marts få udbetalt en forøget løn også som følge af anden del af overenskomstssituationen. Han er altså også gennem lovgivningen nu sikret en forøget indtægt, men han slipper for at betale særskat. Hvilken indbyrdes rimelighed er der i det? Det er hverken lighed for loven eller frihed eller broderskab, der ligger heri; men så urimelig er regeringens politik jo nu.

Jeg føjer til, at særskatten på erhvervslivet oven i købet betyder yderligere likviditetsindskrænkning for de erhverv, hvor man jo ellers har erkendt at en likviditetsforbedring var nødvendig. Man modvirker altså beskæftigelsen. Det er altså også en usaglig politik, man fører på denne måde — så selvmodsigende er regeringens politik i dag.

Regeringen forlanger nu, at folketinget skal tage stilling til og gennemføre særskatten på danske landbrugere, som nu på ny har måttet opleve en yderligere indtægtsnedgang på 2.000-3.000 kr. årlig i arbejdsfortjeneste. Man fører samtidig forhandlinger om at søge modvirket de tab, som den engelske devaluering særlig påfører landbruget. På hvilket sagligt grundlag kan et folketing begynde med at gennemføre en særskat på dette erhverv uden at kende